

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **D. M.**, státní příslušnost R.
bytem P.
zastoupená zmocněncem Mgr. M. K.
se sídlem Praha 1, Opletalova 4-6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2018, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 2 000 Kč.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 8. 2018, č. j. X. Uvedeným rozhodnutím byla zamítnuta

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem „jiné/ostatní“ a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v této žádosti.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný neposoudil věc objektivně, správně a v souladu s platnými právními předpisy.
3. Tvrdila, že správními orgány byl porušen § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Žalobkyní předložený doklad „*Potvrzení o studiu na 1. Slovanském gymnáziu*“ spadá pod studium, na základě kterého lze vyhovět její žádosti o prodloužení pobytu. Skutečnost, že žalobkyně požadované potvrzení o studiu doložila, ne však ve stanovené lhůtě, pak přiznal i žalovaný.
4. Dále žalobkyně poukázala na § 2 odst. 4 (žalobkyní v podané žalobě uvedeno nesprávně § 4 odst. 2) správního řádu a uvedla, že žalovaný běžně mění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když zjistí změnu skutečností, které nastaly v průběhu řízení včetně odvolacího řízení. Je tomu především tehdy, když zjistí nesoulad zápisu v rejstříku trestů nebo později doložené důkazy v rámci odvolacího řízení. K tomu odkázala na věc vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 5 A 45/2018 s tím, že při rozhodování shodných nebo obdobných případů vznikají nedůvodné rozdíly. Žalovaný tak dle žalobkyně porušil zásadu rovnosti.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

5. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
6. Uvedl, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „jiné/ostatní“ s platností od 1. 7. 2016 do 31. 8. 2017. Dne 9. 8. 2017 podala žalobkyně u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem „jiné/ostatní“, tedy účelem pobytu zahrnujícím studijní aktivity, které nejsou vymezeny jako studium podle § 64 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně dne 17. 10. 2017 doložila jako potvrzení o účelu pobytu potvrzení o studiu akreditovaného bakalářského studijního programu Zemědělství, zahradnictví a rozvoj venkova vydané Českou zemědělskou univerzitou v Praze dne 11. 10. 2017 na dobu období studia od 25. 9. 2017 do 30. 9. 2018, tedy potvrzení o studiu, které je studiem v akreditovaném studijním programu na vysoké škole podle § 64 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Výkon takového studia je tak plněním účelu pobytu „studium“, nikoliv žalobkyní deklarovaným účelem pobytu „jiné/ostatní“.
7. Poznamenal, že výzva ze dne 18. 1. 2018, č. j. X, byla srozumitelná a podrobná, a že i správní orgán I. stupně dostatečně vadu podané žádosti žalobkyni ozřejmil.
8. Dle žalovaného není sporu o tom, že žalobkyní doložené potvrzení o studiu bakalářského studijního programu Zemědělství, zahradnictví a rozvoj venkova na České zemědělské univerzitě v Praze odpovídá § 64 zákona o pobytu cizinců a právě vzhledem k této skutečnosti jej nelze podřadit pod účel pobytu „jiné/ostatní“.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

9. Tvrdil, že žalobkyně směřuje dohromady závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. Konstatoval, že je bezpochyby pravdou, že žalobkyně mohla doložit zákonem požadované náležitosti i po uplynutí lhůty stanovené ve výše zmíněné výzvě. Žalobkyně však byla povinna doložit tyto nejpozději do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobkyně měla na doložení požadované náležitosti lhůtu do dne 10. 8. 2018, kdy bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy žalobkyně měla na odstranění vady více než 6 měsíců. Žalobkyně však přes výzvu správního orgánu I. stupně vadu předmětné žádosti neodstranila. Správní orgán I. stupně tak vycházel z aktuálních skutkových zjištění, když žádost žalobkyně s odkazem na § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítl.
10. V rámci odvolacího řízení pak žalobkyně požadovaný doklad doložila, nicméně k němu žalovaný vzhledem k dikci § 82 odst. 4 správního řádu již nemohl přihlídnout, jelikož se nejednalo o skutečnosti, nebo důkazy, které žalobkyně nemohla uplatnit dříve. Žalovaný tak nemohl než potvrdit prvostupňové rozhodnutí.
11. Dále uvedl, že je sice pravdou, že je povinen posuzovat žádost o udělení pobytového oprávnění podle skutkového a právního stavu v době rozhodování, tento postup se však uplatní právě v případě žalobkyni zmiňovaného výpisu z rejstříku trestů, kdy je žalovaný povinen zjistit aktuální stav věci. Vedle uvedeného je však třeba vzít v potaz institut koncentrace řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 Azs 237/2017-28 ze dne 3. 10. 2017 uvedl, že *„z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že v pobytových věcech cizinců se plně uplatní koncentrační zásada a že odvolací orgán nemůže zohlednit dodatečně předložené doklady v odvolacím řízení, které cizinec mohl a měl předložit již v prvostupňovém řízení“*.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení výslovně souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání.
14. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.
 - Podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídnou jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
 - Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

15. Soud neshledal žalobu důvodnou.
16. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplynuly pro posouzení věci tyto rozhodné skutečnosti:
17. Žalobkyně žádostí ze dne 9. 8. 2017 požádala o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Jako účel pobytu uvedla „ostatní“. Protože podaná žádost neobsahovala všechny náležitosti, byla výzvou správního orgánu I. stupně ze dne 11. 8. 2017, č. j. X, vyzvána mj. k doložení rozhodnutí o přijetí ke vzdělání a potvrzení o vzdělání. K uvedené výzvě žalobkyně předložila potvrzení o studiu ze dne 11. 10. 2017, kterou vydal děkanát Fakulty agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů České zemědělské univerzity. Výzvou ze dne 18. 1. 2018, č. j. X, správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni k odstranění vad podané žádosti. V podané výzvě správní orgán I. stupně výslovně uvedl, že žalobkyní doložené potvrzení o studiu České zemědělské univerzity ze dne 11. 10. 2017 odpovídá účelu pobytu studium dle § 64 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně však požádala o prodloužení platnosti povolení dlouhodobého pobytu za účelem ostatní a je proto třeba doložit doklad potvrzující takový účel, tj. ostatní – studijní aktivity, které nejsou studiem dle § 64 zákona o pobytu cizinců. K odstranění vad podané žádosti byla žalobkyni stanovena lhůta 14 dnů od doručení výzvy. Závěrem výzvy byla žalobkyně poučena, že pokud vady ve stanovené lhůtě neodstraní, bude její žádost zamítnuta. Uvedená výzva byla žalobkyni doručena dne 1. 2. 2018, což žalobkyně potvrdila svým podpisem. Následně žalobkyně dle protokolu o nahlédnutí do spisového materiálu a vyjádření účastníka řízení ze dne 16. 5. 2018, č. j. X, uvedla, že chce zůstat na účelu ostatní a požádala o lhůtu 14 dnů. Žalobkyně přes výzvu správního orgánu I. stupně požadovaný doklad nedoložila a z uvedeného důvodu správní orgán I. stupně svým rozhodnutím žádost žalobkyni zamítl. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně banketní odvolání, které doplnila podáním ze dne 16. 9. 2018. V doplněném odvolání žalobkyně uvedla, že potvrzení o studiu na 1. Slovanském gymnáziu předložila na pracovišti Žukovského, nebylo jí však vydáno potvrzení. S ohledem na uvedené žalobkyně opětovně předložila potvrzení o studiu na 1. Slovanském gymnáziu ze dne 6. 9. 2018. O podaném odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.
18. Podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá v posouzení otázky, zda bylo povinností žalovaného přihlédnout k potvrzení o studiu na 1. Slovanském gymnáziu, které žalobkyně přiložila k podanému odvolání, či nikoliv. Naopak sporná mezi účastníky řízení není skutečnost, že žalobkyně toto potvrzení předložila až spolu s podaným odvoláním a že toto tvrzení dokládá účel pobytu, o jehož prodloužení žalobkyně žádala.
19. Ke sporné otázce soud odkazuje na již ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, a ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36), ze které vyplývá, že v řízení o žádostech, a to typicky v pobytových věcech, se uplatňuje zásada koncentrace upravená v § 82 odst. 4 správního řádu. Podstata této zásady spočívá v povinnosti žadatele tvrdit rozhodné skutečnosti a předkládat návrhy na provedení důkazů již v řízení před správním orgánem I. stupně. K novým skutečnostem a k návrhům na provedení důkazů uvedených v podaném odvolání, případně v odvolacím řízení se přihlédne jen tehdy, jde-li o skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
20. V projednávaném případě žalobkyně požádala o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem „ostatní“. Na tomto účelu pobytu žalobkyně po celou dobu řízení trvala (viz

protokol o nahlédnutí do spisového materiálu ze dne 16. 5. 2018, č. j. X). Žalobkyně k podané žádosti a ani následně k výzvě správního orgánu I. stupně nedoložila účel svého pobytu, o jehož prodloužení žádala. Předložené potvrzení vystavené Českou zemědělskou univerzitou nelze považovat za doklad potvrzující účel pobytu „ostatní“, když dokládá účel pobytu studium. O tento druh pobytu však žalobkyně dle podané žádosti nežádala. Za tohoto stavu věci správní orgán I. stupně nepochybil, když zamítl žádost žalobkyně z důvodu nedoložení dokladu prokazující účel jejího pobytu. Pro úplnost soud uvádí, že z výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 18. 1. 2018, č. j. X, zcela jednoznačně vyplývá, jakou vadu žádosti správní orgán I. stupně zjistil a jakým způsobem má žalobkyně tuto vadu odstranit, respektive jaký doklad má žalobkyně předložit. Tato výzva je tak zcela určitá a srozumitelná, když nepřipouští žádné nejasnosti, pokud jde o doklad, který má žalobkyně doložit.

21. Žalobkyně doklad prokazující účel pobytu předložila až spolu s odvoláním. V podaném odvolání žalobkyně sice uvedla, že tento doklad doložila na pracovišti Žukovského. Toto tvrzení však v průběhu odvolacího řízení ničím nedoložila. V podané žalobě pak žalobkyně tvrdila, že tento doklad předložila opožděně. Protože z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplývá, že žalobkyně doklad prokazující účel jejího pobytu předložila až spolu s odvoláním, přičemž žalobkyni v předložení tohoto dokladu v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně nic nebránilo, má soud za to, že žalovaný postupoval v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu, když k dokladu předloženému žalobkyní spolu s podaným odvoláním nepřihlédl.
22. Pro úplnost soud uvádí, že tvrzení žalobkyně uvedené v odvolání, a to že požadovaný doklad doložila na pracovišti Žukovského, nepovažuje za věrohodné. Žalobkyně toto tvrzení ničím nedoložila, navíc ani v podaném odvolání neuvedla, kdy k předložení požadovaného dokladu mělo dojít. Především však se žalobkyně dle protokolu o nahlédnutí do spisového materiálu s obsahem tohoto materiálu seznámila, a tedy muselo jí být zřejmé, že jeho součástí není doklad, o němž tvrdí, že jej doložila. V tomto případě by pak bylo logické a rozumné očekávat, že žalobkyně uplatní proti obsahu spisového materiálu námitky, což neučinila.
23. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem soud neshledal porušení § 2 odst. 3 správního řádu. Ze stejných důvodů nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že žalovaný neposoudil věc objektivně, správně a v souladu s právními předpisy.
24. K tvrzení žalobkyně, že žalovaný běžně mění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, soud uvádí, že žalobkyní uvedený případ nesouladu rejstříku trestů se vztahuje k řízení zahájeného z moci úřední a nikoliv k řízení zahájeného na žádost, jak tomu je v projednávaném případě. V řízení o žádosti na rozdíl od řízení zahájeného z moci úřední však leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoli na správním orgánu. Právě vzhledem k této zásadní odlišnosti nelze obě řízení bez dalšího srovnávat. Pokud pak žalobkyně poukazuje na případ F. V. vedený u zdejšího soudu pod sp. zn. 5 A 45/2018, soud sděluje, že z odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že i v případě F. V. bylo odvolání zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K tvrzené změně rozhodnutí tak v tomto případě nedošlo. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že žalobkyně neprokázala, že by žalovaný postupoval v obdobných případech různě, když soudu není tato praxe žalovaného ani známa. Nelze tak přisvědčit tvrzení žalobkyně o porušení § 2 odst. 4 správního řádu, případně porušení zásady rovnosti.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.
27. Pokud jde o výrok o vrácení přeplatku na soudním poplatku, soud uvádí, že obdržel žalobu, na které byly vylepeny kolkové známky v celkové hodnotě 6 000 Kč. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu je však dle položky 18 bod 2 písm. a) sazebníku soudních poplatků (zákon č. 549/1991 Sb.) zpoplatněna částkou 3 000 Kč. Návrh na přiznání odkladného účinku, který byl součástí podané žaloby, je pak zpoplatněn částkou ve výši 1 000 Kč dle položky 20 výše uvedeného sazebníku. Celková výše soudního poplatku z podané žaloby a z návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby tedy činí 4 000 Kč a nikoliv žalobkyní uhrazených 6 000 Kč. S ohledem na uvedené soud rozhodl o vrácení přeplatku na soudním poplatku ve výši 2 000 Kč. Tento přeplatek bude vrácen ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí, a to do rukou zmocněnce žalobkyně Mgr. Miroslava Kalouse.

Poučení:

Proti výroku I. a II. tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Proti výroku III. tohoto rozhodnutí není odvolání přípustné (§ 14 zákona o soudních poplatcích).

Praha dne 26. července 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.